

SOU 2026:8 Rättssäker samhällsvård för barn och unga (dnr S2026/00236)**Inledning och avgränsning**

Barnombudsmannen yttrar sig med utgångspunkt i uppdraget att företräda barns och ungas rättigheter utifrån FN:s konvention om barnets rättigheter (barnkonventionen).

Övergripande synpunkter

Barnombudsmannens sammantagna bedömning är att förslagen i utredningen på det stora hela kommer att stärka barns rättigheter och barns behov av skydd. Samtidigt finns risker: en ökad betoning på sakkunskap kan leda till att barns röster trängs undan av sakkunnigas perspektiv och att barn inte ses som experter på sina egna liv. Mer komplexa bedömningar kan förlänga LVU-processen vilket påverkar handläggningstiden. Det är positivt att barnets bästa betonas, men utredningen ger begränsad vägledning om hur principen ska få praktiskt genomslag. Implementeringen blir därför avgörande för om förslagen kommer att bidra till att barns rättigheter i större utsträckning tillgodoses. Därtill framgår det inte om förslagen har förankrats hos barn och unga, vilket är en brist utifrån barnkonventionens artikel 12.

Barnombudsmannen ser positivt på att utredningen har lyssnat in barns röster, både direkt och indirekt till exempel via intervjuer med barn och unga på Statens institutionsstyrelses (SiS) särskilda ungdomshem, och via olika civilorganisationer. Barns erfarenheter från rapporter från olika myndigheter och ideella verksamheter och tillsynsrapporter från t.ex. IVO och JO har också använts som underlag. Eftersom det inte framgår om förslagen förankrats hos barn och unga eller om barn deltagit i utformningen av dem är det inte tydligt huruvida barn fått vara direkt delaktiga under hela processen.

Utredningens barnkonsekvensanalys är kortfattad och övergripande. Den saknar en tydlig och samlad prövning av förslagen och hur olika grupper av barn påverkas av förslagen. Analysen beskriver främst positiva effekter, men behandlar inte möjliga risker eller negativa konsekvenser, exempelvis för barn med funktionsnedsättningar, vilket är en central del av en fullgod barnkonsekvensanalys enligt barnkonventionen.

Barnombudsmannens synpunkter på förslag och bedömningar

Barnombudsmannens synpunkter lämnas i den ordning förslagen behandlas i slutbetänkandet.

3. Ökad sakkunskap i LVU-processen

3.7.2 Det finns ett behov av mer sakkunskap i LVU-processen

3.7.3 Ökat inslag av sakkunskap hos socialnämnder

-Sakkunnigas roll i socialnämnders arbete

-Tydligare skyldighet att bistå socialnämnder med uppgifter inom viss tid

-En ansökan om omhändertagande för vård enligt LVU ska innehålla intyg från läkare och andra motsvarande handlingar om det behövs för att bedöma behovet av vård

-När en socialnämnd tar in muntliga uppgifter som kan vara av betydelse för en utredning ska den kontrollera att uppgifterna som har antecknats uppfattats korrekt

3.7.4 Ökat inslag av sakkunskap i domstolen

-Förvaltningsrätter och kammarrätter ska, om det behövs, hämta in ett skriftligt yttrande från en sakkunnig eller höra en sakkunnig vid muntliga förhandlingar

-Socialstyrelsen ska förordna sakkunniga med viss utbildning och erfarenhet

Barnombudsmannen tillstyrker förslagen och instämmer i utredningens bedömningar i 3.7.2, 3.7.3 och 3.7.4.

Barnombudsmannen vill i sammanhanget understryka det behov av kompletterande sakkunskap i domstolar och socialnämnder som utredningen har identifierat. Det är dock av yttersta vikt att de som förordnas som sakkunniga är särskilt lämpade och har nödvändig kunskap om barn och erfarenhet av att ha arbetat med barn. Barnombudsmannen vill i sammanhanget uppmärksamma de potentiella riskerna som kan vara förenade med användningen av sakkunniga i domstolar. Det finns ett stort behov av sakkunskap om hedersrelaterat våld och förtryck inom domstolsväsendet, samtidigt som antalet personer med dokumenterad expertis på området är begränsat.

Därutöver förekommer olika vetenskapliga och teoretiska utgångspunkter inom forskningen om hedersrelaterat våld och förtryck. Dessa skillnader kan få betydelse vid förordandet av sakkunniga och medföra utmaningar för domstolen när den ska bedöma vilken sakkunskap som är mest relevant och tillförlitlig i det enskilda målet. Mot denna bakgrund är det av yttersta vikt att de sakkunniga som förordnas har en gemensam normativ utgångspunkt i barns rättigheter och en förståelse för hedersrelaterat våld och förtryck, i enlighet med regeringens definition.

Utöver det ökade inslaget av sakkunskap behöver barns delaktighet och rätt att komma till tals utökas i dessa typer av ärenden. Barn är experter på sina liv och äger den främsta sakkunskapen. Deras röster bör lyftas i alla ärenden som rör LVU, både i socialnämnden och i domstolar. Samtidigt behöver vuxna ta hänsyn till att det för våldsutsatta barn ofta är förenat med stark rädsla och känslor av skam och skuld för att berätta om sin våldsutsatthet och stå fast vid sin berättelse, vid en domstolsförhandling. Trots omfattande våldsutsatthet är barn ofta mycket lojala mot förövare som också är en förälder, ett syskon eller en annan närstående. De skyddar sina omsorgspersoner, tar på sig skuld, förminskar sin egen utsatthet och rädsla samt försöker hantera situationen på egen hand för att undvika att känna att de sviker familjen. När barns skydd brister under rättsprocessen kan det leda till att barn förändrar eller tar tillbaka sin berättelse. Detta kan medföra att det blir svårt att nå en fällande dom.

Det är också viktigt, för att barns delaktighet ska kunna följas genom processen, att barns åsikter kommer till uttryck i beslut och domskäl. Detta är något som barn

och unga har framfört som särskilt viktigt i samtal under 2025 med barnombudsmannen:

Du har LVU-förhandling... De leker som att de lyssnar på dig. De lyssnar på soc. Så oavsett vad du säger, ditt kommer aldrig gå igenom. (Kille)

Det finns också goda exempel ifrån samtalen, när barn och unga har känt sig delaktiga.

De lät mig prata och ställde frågor. De ville verkligen, det kändes som att de verkligen ville höra min sida. (Tjej)

Nu vet jag inte så mycket hur, allt går till och så, men ja, jag kände mig ändå trygg. Och att jag fick säga mitt. (Tjej)

Barnombudsmannen efterfrågar en tydlig vägledning kring i vilka situationer ett anlitan­de av sakkunnig i socialnämnden eller i övrigt i LVU-processen kan vara påkallat. Socialstyrelsen skulle kunna ta fram sådan vägledning. Därtill bör de författningskommentarer som hör till lagrummet uppdateras med exempel på situationer där det kan vara påkallat att anlita en sakkunnig. Detta för att säkerställa att bestämmelserna faktiskt tillämpas i socialnämnder eller i övrigt i domstol under LVU-processen. Barnombudsmannen vill i sammanhanget betona vikten av att även domare som ska döma i målen har en särskild kompetens och föreslår att regeringen bör utreda inrättandet av barndomstolar. Barnombudsmannen har tidigare lämnat detta förslag i bland annat rapporten *"Det har alltid funnits våld, alltså när det har funnits problem"*.¹

4 Ska åklagare kunna fatta beslut om omedelbart omhändertagande?

4.9.2 Åklagare bör inte kunna fatta beslut om omedelbart omhändertagande -En begränsad och subsidiär befogenhet för åklagare att fatta interimistiskt beslut om omedelbart omhändertagande för tillfällig vård

Barnombudsmannen instämmer i utredningens bedömning att åklagare inte bör kunna fatta beslut om omedelbart omhändertagande.

Barnombudsmannen avstyrker förslaget som lämnas i anslutning till avsnittet, om en begränsad och subsidiär befogenhet för åklagare att fatta interimistiskt beslut om omedelbart omhändertagande för tillfällig vård.

I det fall utredningens förslag om interimistiska beslut ska införas, anser Barnombudsmannen att skrivningen om en frist på 24 timmar behöver förtydligas. Detta avseende vilka konsekvenser det kan få för barn som har omhändertagits om 24-timmarsfristen går ut utan att behörig befattningshavare har tagit ställning till om det föreligger grund för ett omedelbart omhändertagande. Förslaget i sin nuvarande lydelse riskerar att medföra att barn i behov av skydd faller mellan stolarna och att ansvaret för barns behov av skydd blir otydligt.

¹ Barnombudsmannen (2025), *"Det har alltid funnits våld, alltså när det har funnits problem"*.

4.9.3 Övriga förslag

-Regeringsuppdrag till Polismyndigheten

Barnombudsmannen instämmer i utredningens bedömning och tillstyrker förslaget. I sammanhanget kan lyftas även behovet av vägledning från Socialstyrelsen avseende utredningens förslag och hur lagstiftningen ska tillämpas i praktiken.

5 Tidsfrister vid beslut om omedelbart omhändertagande och verkställighet av vård

5.2.6 Överväganden och förslag

-Det ska finnas en möjlighet att avvakta med att underställa en förvaltningsrätt ett beslut om omedelbart omhändertagande och även att informera parterna om beslutet

5.3.6 Överväganden och förslag

-Tidsfristen för när ett beslut om vård förfaller förlängs om vård inte har påbörjats på grund av att barnet eller den unge håller sig undan eller hålls undan

Barnombudsmannen tillstyrker förslagen och instämmer i utredningens bedömning i 5.2.6 och 5.3.6 och har följande synpunkter.

Förslaget i 5.3.6 stärker barns rätt till vård på ett mycket tydligt sätt, särskilt de barn som av olika skäl förs ur landet, exempelvis för tvångsåktenskap eller för könsstympning eller för att föräldrar vill undkomma ett beslut enligt LVU, men träffar även de barn som på egen hand avviker – trots vårdbehov.

Pappa tog mig till hemlandet, till en släkting, en äldre man som skulle hjälpa mig att bli normal och ta bort förbannelsen. För det var så de såg på mig, som en förbannelse, ett straff från Gud. Jag stängdes in i huset i flera månader[...] Jag trodde att jag skulle dö där. Men igen, jag spelade spelet. Jag låtsades att jag var botad. Jag gick med på att förlova mig med en tjej där, gjorde vad som helst bara för att få komma därifrån till Sverige.” (Kille)²

6 Förutsättningarna för att ett omhändertagande för vård ska upphöra

6.4.2 Förtydligande av vad som krävs för att ett omhändertagande för vård ska upphöra

-Terminologi och struktur anpassas till grunderna för vård

-Det bör inte ytterligare utvecklas i lagtext vad som avses med varaktig och genomgripande förändring

-För att konstatera att det inte längre finns en påtaglig risk för skada ska det betecknas som föranleder ett omhändertagande för vård enligt 3 § LVU ha upphört och situationen vara stabil

-Ett omhändertagande för vård enligt 3 § LVU ska underställas förvaltningsrättens prövning var sjätte månad

-Det förtydligas att den omprövning som en socialnämnd ska göra enligt 13 §

² Barnombudsmannens remissvar på Ds 2026:6 En översyn av det konsulära regelverket.

andra stycket LVU är ett ärende om upphörande av vård och att det därmed finns en rätt till offentligt biträde

Barnombudsmannen tillstyrker förslagen i 6.4.2 och instämmer i utredningens bedömningar. Följande synpunkter lämnas.

I de fall där tvångsvård ska upphöra, men där vården fortsätter genom frivilliga insatser är det viktigt att samtycket som lämnas av vårdnadshavare måste kunna bedömas vara tillförlitligt och hållbart över tid. T.ex. behöver föräldrarna i handling visa insikt i på vilket sätt de brustit i omsorgen om barnet och vad de utsatt barnet för samt vilka konsekvenser det fått för barnet och att en professionell bedömning görs att barnen inte längre riskerar att utsättas för våld, försummelse etc. I annat fall är det svårt att få till en verklig och varaktig förändring i barnets hemförhållanden.

Förslaget om förutsättningar för vårdens upphörande kan göra det tydligare och öka förståelsen hos barn och unga som omhändertagits med stöd av 3 § LVU när det gäller vad som krävs för att ett omhändertagande ska upphöra. Det är särskilt positivt i de fall där vård enligt 3 § LVU innebär ett frihetsberövande genom vistelse på SiS särskilda ungdomshem. Förslaget bidrar till ökad rättssäkerhet för dessa barn.

Förslaget som innebär ett tydliggörande av att en omprövning enligt 13 § LVU är ett ärende om upphörande av vård stärker barns rätt på så vis att det tillgodoser deras behov av ett offentligt biträde, vilket bidrar till en ökad rättssäkerhet för barn under processen. Barnombudsmannen välkomnar att utredningen tydligt redovisar att barn och unga ser väldigt positivt på förslaget att de ska få komma till tals vid prövningar.

6.4.3 Information till vårdnadshavare om skälen för ett omhändertagande och vad som krävs för att vården ska upphöra

-Vårdplanen ska även innehålla vad som behövs för återförening

-En socialnämnd ska utse en socialsekreterare som ansvarar för kontakterna med en vårdnadshavare när ett barn ges vård utanför hemmet

-Regeringsuppdrag till Socialstyrelsen med anledning av förslaget om särskilt utsedda socialsekreterare för kontakt med vårdnadshavare

6.4.4 Bättre tillgång till statistik

Barnombudsmannen tillstyrker förslagen i 6.4.3 och 6.4.4 och instämmer i utredningens bedömningar. Följande medskick lämnas.

Återförening är inte möjligt i alla lägen och barn och unga har i samtal med Barnombudsmannen framför att de tycker att det är problematiskt att utgångspunkten är återförening och inte vad barnet tycker och vill.

Barnombudsmannen önskar därför påtala att det av lagrummet måste framgå att även de barn som inte ska återförenas med vårdnadshavare har rätt till en noggrann planering inför vårdens upphörande och att planeringen framgår i vårdplanen.

7 Stärkt skydd och rättssäkerhet vid umgänge och upphörande av ett omhändertagande

7.2.7 Överväganden och förslag

-En tydligare bestämmelse om umgänge med barnets bästa som utgångspunkt

-Förbättrade möjligheter för socialnämnder att hämta in uppgifter

Barnombudsmannen tillstyrker förslagen och instämmer i utredningens bedömning i 7.2.7.

Barn och unga som utredning inhämtat åsikter från uttrycker att de ibland tvingas till umgänge med föräldrar som de är rädda för eller av andra skäl inte vill ha kontakt med. Detta överensstämmer med det som barn och unga vid flertal tillfällen har berättat för Barnombudsmannen. Det är av yttersta vikt att barnens åsikter inhämtas och en grundlig riskbedömning görs innan ett beslut om umgänge och att anledningen till varför barnet känner på visst sätt utreds och tillmäts betydelse. Inget barn ska behöva känna rädsla vid ett umgänge.

7.3.9 Överväganden och förslag

-En socialnämnds ansvar för omhändertagna barns och ungas rätt till umgänge ska omfatta även syskon och andra närstående

-Tydliga förutsättningar för begränsning av ett barns umgänge med syskon och andra närstående

Barnombudsmannen tillstyrker förslagen och instämmer i utredningens bedömningar i 7.3.9.

Som utredningen redovisar beskriver många barn och unga att utformningen av umgänge och beslut om umgämbesbegränsning hanteras utifrån de vuxnas perspektiv utan att hänsyn tas till barnets åsikter och behov.

En aspekt som behöver lyftas fram och problematiseras i förhållande till förslaget om tydliga förutsättningar för begränsning av ett barns umgänge med syskon och andra närstående är de fall där det omhändertagna barnet faktiskt inte önskar kontakt eller umgänge med syskon eller andra anhöriga. I dessa fall riskerar möjligheten till domstolsprövning för dessa umgängespersioner att leda till en utdragen process och en ständigt närvarande oro för barnet; att en domstol potentiellt kan komma att besluta om umgänge med någon som barnet faktiskt inte vill träffa. Det är därför av yttersta vikt att det omhändertagna barnet i dessa fall görs delaktigt, att barnets åsikter tas tillvara samt att beslut fattas i enlighet med vad som är det bästa för barnet. Ibland är umgänge med närstående trots allt inte till barnets bästa.

7.4 Obligatoriska drogtestar

7.4.7 Överväganden och förslag

Betänkandet saknar numrerade underrubriker. I avsnittet hänvisas därför till den rubrik som anges i anslutning till respektive bedömnings- eller förslagsruta.

-Det saknas tillräckliga skäl att göra drogtestar till ett obligatoriskt utredningsmedel

-Drogtester som ett obligatoriskt utredningsmedel är inte förenligt med proportionalitetsprincipen och står i strid med 2 kap. 6 § regeringsformen och artikel 8 i Europakonventionen

Barnombudsmannen instämmer i utredningens inledande överväganden och bedömningar.

-En socialnämnd ska ha en skyldighet att besluta om drogtest om det finns anledning till det och mindre ingripande åtgärder inte är tillräckliga

Barnombudsmannen tillstyrker förslaget. Alla barn har rätt till en uppväxt fri från våld och missbruk. Ett umgänge med en missbrukande förälder kan få förödande konsekvenser för ett barn, både på kort och lång sikt. Det finns ett stort behov av att skydda barn från personer eller miljöer där narkotika, alkohol eller andra berusningsmedel missbrukas.

Det är av yttersta vikt att det i lagstiftningen tydliggörs att den skyldighet som socialnämnder har att kontrollera påverkan även innebär en skyldighet att fatta beslut om drogtest när det finns anledning till det och mindre ingripande åtgärder är otillräckliga. Det är särskilt nödvändigt i ärenden där grunden för vård enligt LVU är brister i omsorgen bestående av att föräldern/föräldrarna har ett missbruk.

-En vårdnadshavare eller förälder ska vara skyldig att lämna drogtest när en socialnämnd beslutat om det

Barnombudsmannen instämmer i utredningens bedömning och förslag.

-Innebörden av en vägran att lämna drogtest bör inte regleras i lag

Barnombudsmannen instämmer inte i utredningens bedömning. Till skillnad från utredningen anser Barnombudsmannen att innebörden av en vägran att lämna drogtest inför umgänge eller vårdens upphörande bör regleras i lag. På så vis blir lagstiftningen förutsägbar och kan även motivera vårdnadshavare att lämna drogtest när sådant beslut fattats. Det bör framgå i lag att en vägran att lämna provsvar tolkas som ett positivt provsvar. Barnets behov av trygghet och stabilitet i umgängessituationer och vid vårdens upphörande bör sättas i främsta rummet, så även i förhållande till den integritetskränkning som ett drogtest kan innebära för den enskilde individen eller de konsekvenser som innebörden av ett vägrat drogtest ger.

-Ett beslut om drogtest ska kunna överklagas till allmän förvaltningsdomstol

Barnombudsmannen instämmer i utredningens förslag.

-Frågan om vem som ska administrera och bekosta drogtester måste klargöras

Barnombudsmannen instämmer i utredningens bedömning och förslag.

-Ett regeringsuppdrag att utarbeta kunskapsstöd för drogtestning

Barnombudsmannen instämmer i utredningens bedömning och förslag.

7.5 Socialnämndens skyldighet att noga förbereda barns återförening med vårdnadshavare

7.5.4 Överväganden och bedömning

-Det finns inget behov av att stärka och konkretisera socialnämnders ansvar för återförening

Barnombudsmannen instämmer i utredningens bedömning.

8 Uppföljning av ett barns situation

8.6.2 Uppföljningstiden efter att ett omhändertagande för vård har upphört förlängs till ett år

Barnombudsmannen instämmer inte fullt ut i utredningens bedömning och avstyrker delvis förslaget i 8.6.2.

Barnombudsmannen ser positivt på en förlängning av uppföljningstiden, men anser att ett år inte är tillräckligt. Barnombudsmannen är av uppfattningen att uppföljningstiden bör anges vara *minst* ett år. Barnets bästa ska vara avgörande och uppföljningstiden bör fortgå så länge behov av uppföljning finns sett till omständigheterna i det enskilda fallet.

8.6.3 Uppföljningsskyldigheten ska inte gälla när ett omhändertagande upphört i samband med en vårdnadsöverflyttning

Barnombudsmannen tillstyrker förslaget och instämmer i utredningens bedömning.

8.6.4 Uppföljning av ett barns situation enligt socialtjänstlagen

Betänkandet saknar numrerade underrubriker. I avsnittet hänvisas därför till den rubrik som anges i anslutning till respektive bedömnings- eller förslagsruta.

-Bestämmelserna bör tydligare ange förutsättningarna för uppföljning utan samtycke

Barnombudsmannen delar utredningens bedömning och tillstyrker förslaget.

-Tidsgränsen för uppföljning efter avslutad placering enligt socialtjänstlagen bör lämnas oförändrad

Barnombudsmannen delar inte utredningens bedömning. Barnombudsmannen anser att lagrummet ska innehålla en reglering som innebär att uppföljningstiden ska vara *minst* sex månader. Barnombudsmannen anser att det är avgörande att de åtgärder som krävs för att säkerställa att barnet över tid lever under trygga och säkra förhållanden faktiskt vidtas.

Barnombudsmannen anser att en för kort uppföljningstid riskerar att göra lagstiftningen tandlös, eftersom hela syftet är att säkerställa att barnets situation är trygg och stabil. Barnombudsmannen delar samtidigt utredningens bedömning att en uppföljning inte ska fortgå i stället för att inleda en utredning. Det viktiga att komma åt att socialtjänsten vidtar de åtgärder som krävs för att garantera att

barnet lever under trygga och säkra förhållanden. Barnets bästa ska vara avgörande och uppföljningstiden bör fortgå så länge behov av uppföljning finns sett till omständigheterna i det enskilda fallet, men får aldrig ersätta behovet av en ordentlig och fullständig utredning.

-Uppföljning ska kunna beslutas i fler fall

-En socialnämnd ska överväga att fatta beslut om uppföljning av ett barns situation

Barnombudsmannen tillstyrker förslagen och delar utredningens överväganden och bedömningar.

8.6.5 Det ska inte införas någon uppgiftsskyldighet under en uppföljning

Barnombudsmannen delar inte utredningens bedömning i 8.6.5 och anser tvärtom att det bör införas uppgiftsskyldighet under en uppföljning. Detta är särskilt viktigt till exempel i ärenden där uppföljningen indikerar förändrade omständigheter i barnets situation som kan redas ut genom enstaka kontakter med andra aktörer, men där situationen inte är så pass allvarlig att en ny utredning behöver inledas.

8.6.6 Ansvarsfördelningen mellan kommuner vid uppföljning av ett barns situation

Barnombudsmannen tillstyrker förslaget i 8.6.6 och instämmer i utredningens bedömning.

9 Återstående frågor

9.2 Ökat skydd för syskon

9.2.4 Överväganden och förslag

-Tydliggör skyldigheten att ge skydd och stöd till syskon

Barnombudsmannen tillstyrker förslaget och instämmer i bedömningen, med följande kompletterande synpunkter.

Syskons behov av skydd och stöd är särskilt påtagligt i de familjer där barn utsätts för våld, inklusive hedersrelaterat våld och förtryck samt där det förekommer missbruk eller psykisk ohälsa hos barnets föräldrar. Detta gör sig påmint t.ex. i ärenden där det förekommer att ett barn omhändertas enligt LVU med anledning av förekomst av t.ex. missbruk eller hedersrelaterat våld och förtryck i familjen, medan barnets syskon bor kvar hemma, vilket framgår av en del LVU-domar. Det finns ett stort behov av att tillgodose även syskons behov av skydd och stöd, vilket förslaget avser stärka.

Barnombudsmannen har under verksamhetsåren 2024 och 2025 i arbetet med årsrapporterna träffat och samtalat med 158 barn och unga. Många av dem har haft en otrygg uppväxt och inte sällan bevittnat våld och/eller utsatts för våld från föräldrar och andra närstående. Dessa barn har tillsammans haft uppskattningsvis nära 300 syskon, som har vuxit upp under likartade förhållanden. Detta visar att brister i skyddet ofta drabbar hela syskongrupper, inte bara det barn som först uppmärksammas av socialtjänsten. Mot denna

bakgrund är förslaget om stärkt skydd för syskon både nödvändigt, välkommet och utgör en central barnrättslig förstärkning.

9.3 Placering på särskilda ungdomshem

9.3.2 Överväganden och bedömning

-Det behövs en ökad tydlighet och rättssäkerhet vid beslut om placering på särskilda ungdomshem

Barnombudsmannen instämmer i utredningens bedömning. Vistelse på SiS särskilda ungdomshem kan i de flesta fall innebära ett frihetsberövande. Det är därför av stor vikt att förutsättningarna för beslut om sådan placering specificeras och tydliggörs i lag.

Beslut har fattats av barnombudsmannen Juno Blom. Föredragande i ärendet har varit juristen Emmy Palmén och utredarna Linda Silvermyr, Pantea Tavakoli och Sara Platten Backström. I den slutliga handläggningen av ärendet har även chefsjuristen Tove Björnheden deltagit.

Juno Blom
Barnombudsman

Kopia till
s.sof@regeringskansliet.se